

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Crisis vaticanes

La cimera contra la pederàstia del Vaticà també té explicacions polítiques, si més no les que provenen de la pròpia cúria, de la història recent del centre del catolicisme. Els abusos a menors han esclatat com un tsunami continuat i recurrent en el si de l'Església, de tal manera que es feia imprescindible una trobada majestuosa com la que hi va haver la setmana passada a l'Aula Paolo VI. Amb algunes dades positives: la presència de víctimes amb testimonis colpidors, la posició fèrria d'alguns arquebisbes i cardenals contra l'encobriment, amb propostes d'accions radicals, com l'aixecament del secret pontifici, és a dir, la possibilitat de conèixer, almenys en aquest assumpte, els racons enfosquits de la institució. I amb moltes de negatives, com la pràctica nul·la adopció de mesures per combatre aquesta acumulació indecent de pràctiques criminals. Poc més que una declaració d'intencions i una proclama mística per tal que l'experièn-

No tinc clar que Bergoglio, més enllà de les bones intencions, tingui el coratge que cal per afrontar la crisi

cia del pecat esdevingui redempció de l'ànima. Però tornem a les explicacions més de fons. El papat de Bergoglio va començar d'una manera singular en la forma i esperançadora en el fons. Significava, tant per la procedència geogràfica com per la filiació franciscana, una esperança de renovació. I es contraposa a la imatge ferotge de Benet XVI, la que molts van voler difondre a causa de la seva posició conservadora en qüestions polítiques. Francesc semblava més obert, més modest, més planer. Però en qüestions com la que ens ocupa, i des de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, Ratzinger va ser el primer que va voler arrancar d'arrel la corrupció moral que s'havia estès en bona part gràcies al consentiment de Joan Pau II. Potser per això, perquè va veure que el problema era una nafra sagnant i vigent, va decidir plegar i meditar. No tinc clar que Bergoglio, més enllà de les bones intencions, tingui el coratge que cal per afrontar la crisi. Entre d'altres coses perquè ell –esquitxat per l'encobriment i per casos que el toquen de prop, com el del cardenal Pell– rep les embranzides del sector políticament més retrògrad.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Trobada amb Rafel Nadal

En Rafel Nadal treu novel·la, i com cada vegada que ho fa convènç l'editorial perquè reuneixi uns amics a dinar per celebrar-ho. Bona ocasió per retrobar Nadal. Quan ell era periodista el veia a cada moment. Els novel·listes s'enclaustraven un any, un any i mig, emmudeixen i es fan invisibles. Aquest cop la cita és en un reservat del restaurant de Fermí Puig del carrer Balmes. Molts dels que anem arribant acabem d'escoltar la declaració de Jordi Cuixart al judici del Suprem i ens trobem en plena levitació. Som l'arquitecte Juli Capella, amb un peu a Nova York; el pintor Joan Pere Viladecans, content d'haver localitzat a l'ajuntament de Madrid un quadre del qual havia perdut la pista; la novel·lista Sílvia Soler, que també acaba de servir novetat; la traductora i periodista literària Valèria Gaillard amb una oportuna traducció del *J'accuse* de Zola a punt; la també periodista cultural que els dilluns em relleva en aquest espai Eva Vázquez; Lluïcia Ramis, una altra del mateix ram, cronista d'actes com aquest a *La Vanguardia*; el cantant i també escriptor

“El novel·lista treu novetat, i ho celebra reunint alguns amics

Gerard Quintana; l'editora Glòria Gasch, i Antoni Bassas, el més impressionat per Jordi Cuixart. Encara no he dit el títol de la novel·la de Nadal: *El fill de l'italià*. És normal que me n'hagi distret. En aquests dinars Nadal no es limita a parlar del seu llibre sinó que reparteix joc i fa que siguin una expressió d'amics que es troben. *El fill de l'italià* explica la història dels mil soldats italians que es van refugiar a Caldes de Malavella durant uns mesos de la Segona Guerra Mundial. Les conseqüències per al poble van ser diverses, i el títol n'expressa una. Tot va venir d'un home de Caldes que va explicar a

Nadal la concentració militar. Nadal, que l'ha investigada, sempre serà un periodista. Després afegirà fantasies, però el periodista es manté.

Miro el reservat on ens trobem. Darrere meu hi ha una mena de moble de fusta, tronat i despintat, que prenc per un frontal d'altar romànic. És un fragment de la barana que protegia la tribuna de l'antic camp del Barça de les Corts. Sobre seu hi ha una foto gegantina on es veuen el president del club, Josep Suñol, i el de la Generalitat Lluís Companys, recolzats a la barana. Suñol va ser afusellat en una cuneta durant la guerra. El destí de Companys el sap tothom. Els nostres presidents estan tocats pel drama. Totes les parets estan monogràficament dedicades al Barça: jugadors, entrenadors, samarretes, cartells... Hi ha un reclinador d'església entre el mobiliari. L'endemà jugava el Barça contra el Madrid, però el pudor ens va fer abstenir d'usar-lo. Gràcies, Rafel Nadal, per aquests moments. Abans, abans de la crisi i de tot, eren habituals entre els escriptors. Perquè hi ha crisi i hi ha tot el que hi ha es fan més necessaris.